

РОДЖЪР ЗЕЛАЗНИ СТРАСТНА ИГРА

Превод от английски: [Неизвестен], —

chitanka.info

Щом свърши сезонът на тъгите, идва време за радост. Като добре смазан часовник пролетта безшумно посочва, че това време е дошло. Средният брой на мъгливите, влажни дни постоянно намалява, а дните, изпълнени със сияние и хладен въздух, отново навлизат в календара. И е хубаво, че мокрото време е зад нас, защото карат машините ни да гният и да ръждясват; те изискват най-висок хигиенен стандарт.

С целия сияен багаж на пролетта идват и дните на фестивала. След сезона на плача идват свещените дни на страстите, после — и сияйният фестивал на възкресението, с неговия звън и трясък, с дима от аупусите му, с изгорялата гума, облаците прах и великото обещание за щастие.

Идваме тук всяка година — тук, на това място, за да повторим класиката. Виждаме със собствените си леци функциониращото обещание на нашето творение. Денят е днес и аз съм избраният.

Тук, в свещените земи на Льо Ман, аз ще повторя до най-малка подробност избрания класически случай. Преди да стигна до финала, ще съм дублирал всеки миг и всяко положение, които знаем, че са съществували. Какво щастие! Каква висока чест!

Миналата година избраха мнозина, ала не беше същото. Равнището им на участие беше по-ниско. И все пак, как исках само да бъде избран! Толкова силно го желяех, че и аз бих застанал зад пистата и бих очаквал пламтящия мерцедес.

Ала ме пощадиха заради нещо по-велико — и сега, докато чакаме на старта, всички леци са прикобани в мене. Тази година трябва да се наблюдава само една кола — Но 4, аналогът на ферари.

Знакът беше даден. Гумите изпищяха. Димът започна да се кълби като огромна чепка бяло грозде. Потегляме. Колата пред мене ми прави път, така че да мога да застана в необходимата позиция. Има много коли, ала колата е една.

Пищим на завоя — в тоба велико италианско класическо произведение отпреди два века. Ние ги играем всичките тук, на това място, независимо къде се е провел оригиналът.

„О, покойни господари на сътворението — моля се аз. — Нека го направя както трябва! Нека да стигна навреме! Нека не възникват разни случайности и да не унищожават съвършенството на повторението!“

Матовият, сив метал на ръцете ми, крехките ми жироскопи, специалните ми ръце хващачи — всички те държат кормилото точно в необходимата позиция, когато с рев навлизаме в правата отсечка.

Колко мъдри са били древните майстори! Когато са знаели, че трябва да се самоунищожат в една битка, твърде мистична и свещена, че да можем ние да я проумеем, те са ни оставили тези обреди в памет на великата машина. Всички данни са тук: книги, филми, всичко — за да откриваме, да търсим, да се учим, да разберем свещеното действие.

Влизаме в нов завой и аз се сецам за нашите разрастващи се градове, обширните ни контейнери, смазочните ни барове и нашия възлюбен изпълнителен компютър. Как велико е всичко! Какъв отлично подреден ден! Колко е прекрасно да си избран!

Гумите, моите малки братчета, изкрещават и долу се разнася тропот на ситни камъчета. Още три десети от секундата и ще натисна газта с една трета от сантиметъра надолу.

К-7091 ми маха, когато влизам във втората обиколка, но аз не мога да му махна. Точно сега се изисква да функционирам най-фино. Всички специални уреди, които ми добавиха, само след секунди трябваше да се задействат.

Другите коли ми правят път точно в нужния миг. Завивам, плъзгам се. Врязвам се в мантизелата.

„Преобърни се, моля те! — моля се аз и извъртам кормилото. — Запали се!“

Изведнъж се завъртам, поднасям се, преобръщам се. Дим изпълва колата.

Сега към хрущенето, което реве в рецепторите ми, се прибавя и пукотът на ближещите ме пламъци.

Стоманеният ми скелет се сгърчва под напрежението от сблъсъка. Смазката ми гори. Лещите — целите, без едно мъничко петънце — се напукват.

Слуховият ми механизъм все още функционира слабо.

Еква огромен рог и металните тела се втурват през полето.

Сега. Сега е моментът да изключа всичките си функции и да престана да бъда.

Ала ще почакам. Само още миг. Трябва да чуя как го казват.

Метални ръце ме измъкват от кладата. Полагат ме встрани. Пожарогасители изсипват бели реки върху колата.

Смътно, някъде далече, през смачканите си рецептори чувам
тътена на високоговорител:

— Фон Трипс се разби! Колата е мъртва!

Велик плач се изтръгва от редиците на неподвижните зрители.
Огромният огнеупорен камион пристига тъкмо когато пламъците са
овладени.

Отвътре изскачат четирима и вдигат колата над земята. Пети
събира всички тлеещи парчета.

И аз виждам всичко!

„О, нека това да не е богохулство! — моля се аз. — Само още
миг!“

Нежно вкарват колата в камиона. Огромните врати се затварят.

Камионът потегля бавно и отнася мъртвия воин — през портите,
по широкото шосе, край бурните тълпи.

Към голямата пещ за топене. Към врящото гърне!

Там, където тя ще бъде претопена и изпратена — къс, който ще
бъде използван да украси създаването на нови и нови люде.

Вик на всеобщо ликуване се разнася над шосето.

Стига ми, че видях всичко това!

Щастлив се изключвам.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.